

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **IMAG Architekt, s.r.o.**, se sídlem Lidická 49, Brno, zast. ing. Jaroslavem Hanyášem, daňovým poradcem, se sídlem Elišky Krásnohorské 10, Brno, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 2.5.2011, č.j. 5427/11-1301-707271,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

[1] Žalobou ze dne 25.6.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.5.2011, č.j. 5427/11-1301-707271, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno I (dále jen „správce daně“) ze dne 20.10.2010, č.j. 268901/10/288911710307, platebnímu výměru na úrok z prodlení za prodlení úhrady daňových povinností, kterým byl podle ust. § 63 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), sdělen předpis úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.5.2010 do 31.5.2010 ve výši 6.164,- Kč.

II.

Dosavadní průběh řízení:

[2] Dne 25.6.2010 bylo doručeno správci daně daňové přiznání žalobce k dani z přidané hodnoty č.j. 18278/10/288911710307, ve kterém byla vykázána vlastní daňová povinnost ve výši 5.014.339,- Kč za zdaňovací období od 1.5.2010 do 31.5.2010. Vlastní daňová povinnost byla správcem daně vyměřena za použití ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků ke dni 25.6.2010 ve výši 5.014.339,- Kč a tomuto dni se stala i tato daňová povinnost splatná dle ust. § 101 odst. 1 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1.11.2009 do 31.12.2010 (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty účinný v rozhodné době“). Na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty žalobce správce daně neevidoval žádný přeplatek ani nedoplatek. Dne 29.3.2010 přijal správce daně platbu na osobní daňový účet daně z přidané hodnoty daňového subjektu ve výši 16.667,- Kč, která byla použita na úhradu úroku ve výši 1.868,- Kč za zdaňovací období od 1.12.2009 do 31.12.2009. Zbylá část přeplatku ve výši 14.804,- Kč byla použita na úhradu části vlastní daňové povinnosti žalobce za zdaňovací období duben 2010 v celkové výši 84.601,- Kč. Dne 27.5.2010 byla přijata platba na osobní daňový účet daně z přidané hodnoty žalobce ve výši 60.000,- Kč, která byla celá použita na částečnou úhradu vlastní daňové povinnosti za zdaňovací období duben 2010 v celkové výši 84.601,- Kč. Dne 10.6.2010 byla přijata platba na osobní daňový účet daně z přidané hodnoty žalobce ve výši 24.601,- Kč, která byla použita ve výši 9.797,- Kč na částečnou úhradu vlastní daňové povinnosti žalobce za zdaňovací období duben 2010 v celkové výši 84.601. Zbylá část přeplatku ve výši 14.804,- Kč ze dne 10.6.2010 byla použita na úhradu části vlastní daňové povinnosti ve výši 5.014.339,- Kč za zdaňovací období květen 2010. Zbylá část vlastní daňové povinnosti žalobce za zdaňovací období květen 2010 ve výši 4.999.535,- Kč byla uhrazena dne 28.6.2010, přestože byla vlastní daňová povinnost žalobce splatná do 25.6.2010 dle ust. § 101 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty účinného v rozhodné době. Dne 20.10.2010 proto správce daně vydal platební výměr č.j. 268901/10/288911710307, kterým daňový subjekt vyrozuměl o předpisu úroku z prodlení úhrady daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2010. Správce daně vypočetl úrok z prodlení ve výši 6.164,- Kč. Dne 21.11.2010 podal žalobce proti platebnímu výměru správce daně odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a rozhodnutí správce daně potvrzeno.

III.

Žalobní body:

[3] Žalobce považuje právní úpravu zákona o správě daní a poplatků účinnou v období od 1.11.2009 do 31.12.2009, do kterého náleží i datum podání daňového přiznání žalobce, tedy 25.6.2010, vůči žalobci za diskriminační s ohledem na změnu ustanovení § 61 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Podle ustanovení § 61 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je nově za den úhrady daně považován den, kdy platba přijde na účet správce daně a současně se úrok z prodlení vybírá počínaje prvním dnem prodlení dle § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Diskriminaci žalobce spatřuje v tom, že v případě, že by se stejného jednání dopustil kdykoli v době do 31.10.2009 nebo od 1.1.2011, nebyl by postižen úrokem z prodlení.

[4] Podle žalobce musí stanovení daně předcházet placení daně. Stanovení daně z přidané hodnoty se děje sestavením daňového přiznání, ke kterému došlo dne 25.6.2010. Ihned po výpočtu daně byla převážná část daně uhrazena. Dřívější úhrada daně nebyla možná,

neboť dle žalobce nebyla známa její výše. Žalobce je toho názoru, že lhůta pro zaplacení daně nemůže být kratší než lhůta pro výpočet daně a podání daňového přiznání.

[5] Žalobce dále nesouhlasí s názorem žalovaného, že daňový subjekt musí provést platbu tak, aby ve stanovený den došla na místo určení. Žalobce považuje za platební výměr správce daně a následné rozhodnutí žalovaného za nezákonné, neboť není možné daňovým subjektům stanovit úrok z prodlení u plateb, které odešly z účtů plátců daně v poslední den lhůty pro sestavení a podání daňového přiznání.

[6] Podle žalobce tedy měl být úrok z prodlení vyměřen pouze z částky 81.973,- Kč. Při použití výpočtu pro stanovení úroku z prodlení v souladu s platebním výměrem by tento úrok z prodlení měl činit 101,06 Kč. Po zaokrouhlení 102,- Kč a podle ust. § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků se úrok do výše 200,- Kč nepředepisuje.

[7] Dále žalobce uvádí, že se žalovaný nevypořádal s námitkou rozporu platebního výměru se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2004, č.j. 5 Afs 14/2004-60 a nálezem Ústavního soudu ze dne 10.3.2005, sp.zn. III. ÚS 303/04.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

[8] Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Neshledává diskriminační přístup k žalobci v případě, že se na dané časové období aplikuje účinná právní úprava. Dále žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že lhůty pro podání daňového přiznání a povinnosti zaplatit daň nelze aplikovat. Žalovaný je toho názoru, že požadavek žalobce, aby správce daně a následně i žalovaný nerespektovali aktuální právní úpravu ust. § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, je nezákonný. Jedná se o lhůty toliko zákonné a žalobce je povinen postupovat tak, aby svoje povinnosti splnil v těchto lhůtách. Žalovaný se vyjádřil k výše uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu na str. 7 žalovaného rozhodnutí. Rovnost žalobce ve vztahu k ostatním daňovým subjektům postupem správce daně a následně i žalovaného nebyla porušena. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V.

Právní hodnocení soudu:

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[10] Při přezkumu žalovaného rozhodnutí se soud nejprve zabýval námitkou oprávněnosti správce daně vyměřit žalobci úrok z prodlení za prodlení úhrady daňových povinností ve smyslu ust. § 63 zákona o správě daní a poplatků.

[11] Podle ust. § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Daň z přidané hodnoty,

kteřou byl žalobce povinen uhradit, je ve smyslu ust. § 101 zák. č. 235/2004 S., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“) splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Daňové přiznání k dani z přidané hodnoty je povinen plátce daně podat do 25 dnů po skončení zdaňovacího období (ust. § 101 odst. 1 tohoto zákona). Za daňové období od 1.5.2010 do 31.5.2010 byl žalobce povinen podat daňové přiznání do 25.6.2010. Tuto povinnost splnil, neboť daňové přiznání k dani z přidané hodnoty bylo doručeno správci daně dne 25.6.2010.

[12] V souladu s ust. § 101 zákona o dani z přidané hodnoty se téhož dne, což je 25.6.2010, stala tato daň také splatná. V den splatnosti této dani, bylo povinností daňového subjektu provést platbu daňové povinnosti tak, aby příslušná částka daně byla v souladu s ust. § 61 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků připsána na účet u poskytovatele platebních služeb správce daně. Ustanovení § 61 odst. 1 ve znění účinném od 1.11.2009 do 31.12.2010, tedy v rozhodné době, uvádí, že dnem platby je u platby na příslušný účet správce daně vedený u poskytovatele platebních služeb den, kdy dojde k připsání platby na účet poskytovatele platebních služeb správce daně. Dané ustanovení jasně vymezuje okamžik, kdy je daňová povinnost ve vztahu k správci daně daňovým subjektem splněna. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce daňovou povinnost vztahující se k dani z přidané hodnoty za období měsíce května 2010 splnil opožděně, neboť vyměřená částka daně nebyla ke dni 25.6.2010 připsána na účet poskytovatele platebních služeb správce daně, přičemž mezi účastníky řízení není ani sporná skutečnost, že se jednalo o platbu na příslušný účet správce daně vedený u poskytovatele peněžních služeb (viz ust. § 61 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků). Žalobce se tak dostal do prodlení, neboť nezaplatil splatnou daň nejpozději v den její splatnosti a ve smyslu ust. § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků mu vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti (25.6.2010).

[13] K žalobní námitce diskriminace žalobce s ohledem na právní úpravu účinnou v rozhodném období, ve které žalobce uvádí, že v případě, že by se stejného jednání dopustil v jiném období, kdy by nebyla v účinnosti novela zákona o správě daní a poplatků, nebyl by mu úrok z prodlení k dlužné částce připsán, neboť by se nedostal do prodlení s úhradou daňových povinností, soud uvádí následující. V případě změny právní úpravy nelze spatřovat diskriminaci žalobce ve skutečnosti, že daňové subjekty, kterým vznikla daňová povinnost za účinnosti předchozí nebo následné právní úpravy byly ve vztahu k žalobci nezákonně zvýhodněny. Kritériem pro konstatování diskriminačního přístupu k určitému subjektu je porovnání přístupu k jiným subjektům ve stejném postavení, stručně řečeno „za stejných podmínek s každým stejně“, což odpovídá zásadě rovného přístupu ke všem daňovým subjektům v daňovém řízení ve smyslu ust. § 2 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Soud neshledává tuto žalobní námitku důvodnou, neboť ust. § 61 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nerozlišuje mezi jednotlivými daňovými subjekty. Žalobce se tak nachází ve stejném postavení jako jiné daňové subjekty v období od 1.11.2009 do 31.12.2010, jelikož z ust. § 61 odst. 1 pro žalobce vyplývají stejné povinnosti jako pro tyto jiné daňové subjekty.

[14] V další žalobní námitce brojí žalobce proti postupu správce daně, kdy lhůta pro stanovení daně a následná splatnost daně uplyne ve stejný okamžik. Podle názoru žalobce nelze, aby lhůta pro další krok postupu daňového subjektu uplynula ve stejný okamžik jako lhůta pro předcházející krok v postupu daňového subjektu při plnění daňových povinností. I v této žalobní námitce nemůže soud přisvědčit názoru žalobce, neboť správce daně je povinen při výběru daní postupovat v souladu se zákonem podle ust. § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Podle ust. § 101 zákona o správě daní a poplatků je daň z přidané hodnoty splatná

ve lhůtě pro podání daňového přiznání, tj. 25. dnem po uplynutí zdaňovacího období. Proto správce daně postupoval zcela v souladu se zákonem, když žalobci připsal k dlužné částce i úrok z prodlení (obdobně viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2006, č.j. 58 Ca 33/2005-53).

[15] K tvrzení žalobce, že úhrada daně z přidané hodnoty ke dni 25.6.2010 nebyla možná, neboť nebyla známa její výše, se soud ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že právě žalobce je osoba, která by měla být obeznámena o výši daňové povinnosti, neboť je to právě on, kdo je povinen daň z přidané hodnoty pro účely podání daňového přiznání vypočítat. Výši daňovým subjektem tvrzené daňové skutečnosti se okamžikem podání daňového přiznání nedozvídá daňový subjekt, ale správce daně. Daňovému subjektu jsou skutečnosti mající vliv na stanovení výše daně známe v průběhu celého daňového období. Následně pak daňovému subjektu zákon dává lhůtu 25 dnů, ve které daňový subjekt provede rekapitulaci jemu známých skutečností rozhodných pro stanovení daňové povinnosti.

[16] Lhůta pro podání daňového přiznání a lhůta pro zaplacení daně sice podle ust. § 101 zákona o dani z přidané hodnoty končí ve stejný den, je však povinností daňového subjektu postupovat při plnění daňových povinností tak, aby obě tyto povinnosti byly řádně v zákonem stanovené lhůtě splněny. Proto i platba u poskytovatele platebních služeb měla být provedena se zohledněním této lhůty. Nad rámec výše uvedeného soud konstatuje, že právní úprava v ust. § 61 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků byla účinná již od 1.11.2009, tedy již sedm měsíců před tím, než žalobci počala běžet lhůta pro podání daňového přiznání. Nelze proto omluvit žalobcovu neznalost této právní úpravy, neboť mu již v rozhodné době měla být známa. Správce daně a následně i žalovaný tak postupovali v souladu se zákonem při stanovení nezaplacené daně jakož i při stanovení úroku z prodlení.

[17] Soud se dále zabývá námitkou, že se žalobce ztotožňuje s názorem žalovaného, že se jednalo pouze o částku 81 973,- Kč (žalobce v odvolání použil částku 82 168,- Kč, která vyplývala z předložených evidencí osobních daňových účtů); úrok z prodlení měl být podle názoru žalobce vypočten pouze z částky 81 973,- Kč po dobu tří dnů; při použití výpočtu analogického s výměrem pak vychází úrok z prodlení ve výši $(81\,973 \cdot 15/365/100 \cdot 3)$ 101,06 Kč, po zaokrouhlení pak 102,- Kč; podle ust. § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků se úrok do výše 200,- Kč nepředepisuje. K uvedené námitce uvádí soud následující. Žalobce namítá, že úrok z prodlení měl být podle jeho názoru vypočten pouze z částky 81 973,- Kč, s jejíž úhradou byl v prodlení po dobu celkem tří dnů; žalobce navíc tvrdí, že tentýž názor prezentoval i žalovaný, neboť podle něj zbytková dlužná částka činila pouze 81 973,- Kč. Z napadeného rozhodnutí žalovaného i z obsahu připojených správních spisů vyplývá, že žalobce vykázal vlastní daňovou povinnost k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce května 2010 ve výši 5 014 339,- Kč; tato daňová povinnost byla správcem daně vyměřena postupem podle ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků ke dni 25.6.2010, a to ve shodné výši, jak ji vykázal žalobce. K témuž dni nastala i splatnost předmětné daně a v případě řádného neuhrazení daně nastupovala následující den povinnost platit úrok z prodlení. Vyměřená daň byla žalobcem hrazena následujícím způsobem: dne 25.6.2010 došlo k odepsání z účtu částky 286 562,- Kč, téhož dne došlo k odepsání částky 4 390 000,- Kč a téhož dne také k odepsání částky 241 000,- Kč; dne 28.6.2010 došlo k odchodu expresní tuzemské platby z účtu žalobce ve výši 96 777,- Kč. Oba účastníci řízení zaujímají shodné stanovisko týkající se připsání předmětných plateb na účet poskytovatele platebních služeb správce daně, a to shodně ve všech případech k datu 28.6.2010 (pozn. soudu: dne 25.6.2010 byl pátek a dne 28.6.2010 bylo pondělí). Z posledně citované částky 96 777,- Kč byla k úhradě splatné daňové povinnosti žalobce na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období

měsíce května 2010 použita pouze část, a to ve výši 81 973,- Kč. Z jakého důvodu se jednalo pouze o částku 81 973,- Kč vysvětluje žalovaný podrobně na straně 5 žalobou napadeného jeho rozhodnutí, přičemž žalobce konkrétní námitky proti tomuto výpočtu neuplatňuje, odkazuje pouze na údajný názor žalovaného, že v případě dlužné částky se mělo jednat pouze a jen o částku 81 973,- Kč; takovýto závěr však z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, neboť žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému platebnímu výměru na úrok z prodlení za prodlení úhrady daňových povinností, v jehož rámci byly uvedeny všechny údaje potřebné pro výpočet úroku z prodlení a žalovaný se s těmito částkami ztotožnil; např. vyslovil shodně vlastní výši daňové povinnosti (5 014 339,- Kč), uvedl platby odeslané dne 25.6.2010 (286 562,- Kč, 4 390 000,- Kč, 241 000,- Kč) a odeslanou i přijatou expresní platbu dne 28.6.2010 ve výši 96 777,- Kč, úrok prodlení byl vypočten z nedoplatku ve výši 4 999 535,- Kč (pozn. soudu: v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je sice nesprávně uvedena tato výše jako 5 009 535,- Kč, ovšem jedná se pouze o zjevnou početní chybu, neboť z následného výpočtu a celkové argumentace vyplývá, že šlo právě o částku 4 999 535,- Kč – viz použitý výpočet: $241\,000 + 4\,390\,000 + 286\,562 + 81\,973$). Rozdíl mezi splatnou daňovou povinností a posledně jmenovanými částkami činí 14 804,- Kč, přičemž tato částka byla uhrazena dne 10.6.2010 jako zbylá část přeplatku za zdaňovací období měsíce dubna 2010 (viz strana 4 první odstavce žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného). Nad rámec uvedené námitky soud uvádí, že výše úroků z prodlení (15 %) odpovídala ust. § 63 odst. 2 věta druhá zákona o správě daní a poplatků. Úrok z prodlení pak byl vypočten ve správné výši, po zaokrouhlení na částku 6 164,- Kč, a to z částky 4 999 535,- Kč 15 % za tři dny z celkového počtu 365 dnů.

[18] Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval právní větou z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2004, č.j. 5 Afs 14/2004 – 60: „*při inrepretaci právního předpisu je nutno (a soud je povinen) se odchýlit i od na první pohled jednoznačného textu a na místo doslovného výkladu zvolit výklad konformní s účelem a smyslem zákona se zřetelem na relevantní právní principy*“ a řešil svědeckou výpověď, která nebyla předmětem argumentace žalobce v jeho odvolání. K této námitce uvádí soud následující. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se tento neztotožnil s možnou aplikací žalobcem v odvolání poukazované části citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu na projednávanou věc. Žalovaný zcela přezkoumatelným způsobem vyložil úvahy týkající se skutkových okolností daného případu a náležitě se též zabýval právní argumentací na zjištěný skutkový stav. Bylo nadbytečné zabývat se právní argumentací vyplývající z uvedeného rozsudku, na kterou žalobce zjevně nemířil, nicméně nelze označit uvedené zjištění za důvod procesního pochybení žalovaného ve vztahu k jeho přezkumné povinnosti, jakožto odvolacího orgánu.

[19] Žalobce dále citoval část z rozsudku Ústavního soudu ze dne 10.3.2005, č.j. III ÚS 303/04: „...*nesprávná aplikace práva může být důvodem zrušení rozhodnutí orgánu veřejné moci zejména potud, pokud tuto lze opodstatněně kvalifikovat jako aplikaci mající za následek porušení základních práv a svobod; tj. zejména tehdy, jde-li o takovou aplikaci, která se jeví v daných souvislostech svévolnou, argumentačně vybudovanou bez přesvědčivého a konzistentního racionálního logického odůvodnění, pročez ji objektivně není možno akceptovat. Tudíž i při případné, hypoteticky možné konkurenci více metodologicky racionálně obhajitelných interpretačních alternativ je nutno zvolit jako výsledek výkladu tu, která opodstatněně nabývá přednosti před ostatními, tj. upřednostnit interpretaci takovou, jež je ústavně konformnější.*“ Žalobce namítal, že nebrojil proti úpravě platebního styku podle EU, ani nezpochybnil, že striktně pouze podle ust. § 61 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků byla úhrada daně provedena pozdě. Žalobce namítal, že fundamentalistický výklad

práva, kdy se správce daně prvně drží jednoho ustanovení v zákoně a nezasadí toto ustanovení do kontextu celého zákona a potažmo i celého právního systému je neudržitelný; citované judikáty jsou právě o tom. K této námitce soud uvádí, že námitka již nemíří do chybějící argumentace žalovaného, neboť ta je vzhledem k citované právní větě uvedena ve 4. odst. strany 7 napadeného rozhodnutí žalovaného; platí i v tomto případě, že se žalovaný nadbytečně zabýval argumentací použitou v uvedeném rozsudku Ústavního soudu, mimo rámec odvolací argumentace žalobce, nicméně nejedná se o vadu řízení či o nezákonnost postupu žalovaného. Žalovaný, jak bylo shora již uvedeno, dostatečně přezkoumatelným způsobem popsal zjištěný skutkový stav, uvedl také zcela jasně svoji právní argumentaci a řádně ji vysvětlil. S použitou právní argumentací žalovaného se zdejší soud ztotožňuje, přičemž nesouhlasí s žalobcem, že by zvolený výklad použitých právních předpisů nebyl konformní s účelem a smyslem zákona, relevantními právními předpisy či právním systémem. V podrobnostech přitom soud odkazuje především na argumentaci použitou shora. Z těchto důvodů nemá soud za to, že by ze strany žalovaného došlo k nesprávné aplikaci práva ve smyslu žalobcem poukazované části předmětného rozhodnutí Ústavního soudu.

[20] Uplatněné žalobní námitky nebyly shledány důvodné, žaloba byla proto postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) zamítnuta.

VI. Náklady řízení

[21] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 24.1.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu